

Proljeća 1943. princeza iz Gundulićeve, broj više nije važan, pokrenula je čaroliju, ne zna se pomoć kojega i čijega boga, da postane nevidljiva.

Takva su bila vremena, kad princeze nisu mogle poželjeti ništa veće od nevidljivosti.

...Kada su došli da je vode na put, od Rute Tannenbaum ostalo je još samo desno stopalo. Sve drugo je već bilo nevidljivo.

Ali i to je nešto, itekako je nešto, rekli su ljudi iz turističke agencije, pa su poveli desno stopalo Rute Tannenbaum sve do teretnog kolodvora. Ispod bijele princezine haljine išlo je bosonogo jedno malo stopalo.

Govorim vam, to je trebalo vidjeti.

Ukrkali su je u stočni vagon. Idemo u Indiju, pomislila je Ruta Tanenbaum, tamo gdje su krave svete životinje. Osjetila je vlažan kravliji jezik kako liže sol s njezinog desnog tabana. Tako se i nasmijala posljednji put.

Bila je ohola i ne baš jako pametna, ta princeza, jer tko bi proljeća 1943. pomislio na putovanje u Indiju.

Ne, vlak je putovao u Poljsku. Bilo je mračno i smrdljivo, tako da nevidljivost nije puno pomagala protiv straha. Uostalom, što jednoj princezi znači to da je nevidljiva u svojoj bijeloj haljini, ako svi vide njezino malo desno stopalo.

Mogli bismo reći da je živjela tako do svoje smrti. I ne bi to bila greška. Ruta Tannenbaum nije stigla u Indiju, a zapravo u Poljsku. Iščezla je negdje usput, zamišljajući vlažni kravliji jezik kako joj prelazi preko desnog tabana.

Kako je samo ohola bila ta princeza.

Pogledaj tu haljinu, možda je još uvijek u njoj. Gdje se to sakrilo Rutino desno stopalo?

Tekst iz romana Miljenka Jergovića "Ruta Tannenbaum", izdavač: Durieux, Zagreb, 2006